

HAZAFONCSOROK

1.
Áll a haza a parton,
és nézi a vizet,
de nem mutatja meg
magát senkinek,
nincs „föld!”, csak köd,
kalandok, remények, vonalak,
és őrlő örület
a csendes víz alatt,
a hűség hívszakája,
de kihez, hol van az,
akihez hűnek lenni?
A haza semminden,
mindesemmi.

2.
Hazát ha vágysz, ne hallgasd
a hazaemlítőket: emléktáblákban élnek,
úgy állnak meg előtted,
mit megmutatnak, az
minden, csak nem haza:
egy fotocellás kripta,
egy forgó nyálszoba,
békagödör.

3.
A másik lehetőség: ne ragaszkodj
senkihez, és döbbenj meg, hogy
mások sem ragaszkodnak hozzád.
Tagadd meg az emlékeidet,
legyints rá a nagyapádra,

és fuvolázz a nyitottságról.
Ez nem haza, ez bóling,
valami ízetlen bólé,
szívmásnaposság.

4.
Semmi értelme nincs, mégis arra vágysz,
hogy közösség legyen, hol meghallják szavad,
hol a nap az nap, a hold pedig
az égen van vagy a tengerben,
ahol szeretettel büntetnek, és
a sorokat nem egy vak majom írja
a billentyűzeten ugrálva összevissza –

5.
Hol a kincs,
ha nincs haza?
A kincs ha nincs,
hol fázhatsz éjszaka?
Hol takarózhatsz,
hol a kakaó?
Hol szakadhat
rólad a hab, te ló?
A telómon nincs száma
a hazának –
a haza nem hívható,
te hülye állat.
De én hívni akarom
a hazát.
Anyád.

6.
Csillagok, csillagok, ti ragyogó eprek,
mutassatok utat, merre keveredjek,

merre keressem én útját a hazának,
hol ölelhetem át, mint a nagymamámat?

Udvarom, udvarom, táguljál világgá,
ne hervadjak el én lelankadt virággá,
tudjam, volt egy bölcsőm, lesz majd sírom hozzá,
lesz, ahol életem szirmozik álommá.